

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **Y. L.**
státní příslušnost Čínská lidová republika
zastoupená Organizací pro pomoc uprchlíkům
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
Odbor azylové a migrační politiky, IČ 00007064
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky, ze dne 1. 2. 2018, č. j. OAM-500/ZA-ZA11-K07-2016,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně (dále též jako „žalobce“) se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobkyni se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č.

325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje. Žalovaný ve věci žalobce uzavřel, že žalobkyni v zemi původu, kterou je Čínská lidová republika (dále jen „Čína“), nehrozí pronásledování z náboženských důvodů, jak žalobkyně tvrdila.

2. Žalobkyně tvrdila, že je příslušnicí Církve Všemohoucího Boha (Církev Quannengshen; dále též „církev“). Tato církev je rozšířená v Číně, své stoupence má však zřejmě ve Vietnamu, Jižní Koreji, Laosu, Taiwanu, Hongkongu a taktéž v USA (především mezi čínskou komunitou). Počet členů církve není možné přesně určit kvůli jejímu charakteru, odhady se různí od několika desítek tisíc členů až po 3 či 4 miliony členů. Dle zjištění žalovaného je církev novým (založeno v roce 1991) náboženským hnutím [někdy je hodnoceno jako sekta - viz např. https://www.idnes.cz/zpravy/zahranicni/cinska-sekta-vychodni-blesk-cirkev-boha-vsemohouciho_A160215_152339_zahranicni_an]. Jedná se o náboženské hnutí, jehož učení je založeno na víře, že se Ježíš Kristus vrátil na Zem převtělený do Všemohoucího Boha, jenže tentokrát ne jako muž, ale jako čínská žena. Čínské úřady tuto církev ve svých oficiálních textech označují za kult a odborná literatura ji považuje za heterodoxní sektářské protestantské hnutí a ostatní křesťanské skupiny na ni většinou nahlíží jako na heretickou. Regionálně vznikala zřejmě v oblasti centrální Číny v provincii Che-nan. Do obecného povědomí se dostala v roce 1995 - po jejím zařazení čínským Ministerstvem veřejné bezpečnosti na seznam zakázaných kultů (neortodoxních učení), na němž zůstala až do současné doby. Za jejím vznikem stojí Čao Wej-šan (pravděpodobně nar. 1951), v některých zdrojích jmenován jako Xu Wej-šan, a Jang Siang-pin (pravděpodobně nar. 1973) ztělesňující ženského Krista. V roce 2014 bylo šest členů hnutí obviněno z ubití ženy v restauraci McDonald. Incident byl zaznamenán na video a v Číně způsobil veřejné pobouření. V reakci na čin proběhla vlna zatýkání, která se měla dotknout až 15 000 osob. Za vraždu v McDonaldu byli v následném soudním procesu odsouzeni dva členové této církve k trestu smrti. Církev je rozšířená v Číně, své stoupence má však zřejmě ve Vietnamu, Jižní Koreji, Laosu, Taiwanu, Hongkongu a taktéž v USA (především mezi čínskou komunitou).
3. V České republice žádala o udělení mezinárodní ochrany spolu se svým manželem, je bezdětná. Žalobkyně žila v provincii Liaoning, ve městě Dandong. Jeden týden před odjezdem pobývala ve městě Sheng Yang 10 dní ve městě Dalian u spoluvěřící. Tvrdí, že se z důvodu své křesťanské víry obává zatčení. Konkrétně uvedla, že v bytovém domě, kde bydlela, bylo nainstalováno u vchodových dveří odposlouchávací zařízení, že byla focena neznámým mužem na ulici a že jako křesťané byli s manželem nahlášeni úřadům. Pokud jde o projevy a praktikování víry, uvedla, že chodila na shromáždění s ostatními spoluvěřícími, tvrdila, že v České republice se na čínské žadatele o udělení mezinárodní ochrany informoval neznámý Číňan. Žalobkyně tvrdí, že věřícím nejsou v Číně vypláceny sociální dávky, jsou propuštěni ze zaměstnání, nemohou studovat na vysoké škole, děti jsou vyhozeny ze školy, trestáno je samotné členství v církvi. Ohledně svých zkušeností zmínila účast na shromáždění v soukromém domě v roce 2013, kdy se jí podařilo včas dům opustit, spoluvěřící byla mučena a odsouzena ke dvěma letům vězení. Obdobný incident v témže roce zažil manžel žalobkyně, rovněž se mu podařilo utéct. V roce 2015 zatýkala policie spoluvěřící, v domě, kde žalobkyně bydlela, byl nainstalován odposlech. V březnu 2016 byla sledována nějakou ženou na ulici, v dubnu 2016 ji někdo fotil z auta před domem a následně klepal na dveře, poté se žalobkyně rozhodla s manželem opustit Čínu.

Žalobkyně výslovně potvrdila, že nikdy nebyla policií kvůli své víře zadržena, přesto se obává o svůj život.

4. Žalovaný při posouzení důvodnosti žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany učinil stěžejní závěr, že žalobkyně nebyla v minulosti pronásledována ve smyslu zákona o azylu, tedy není u ní dána odůvodněná obava z pronásledování v budoucnu v případě návratu žalobkyně do země původu. Tento závěr odůvodnil žalovaný zejména tím, že žalobkyně nebyla dosud ze strany státních orgánů Číny pronásledována, vězněna ani zadržena, tyto orgány veřejné moci se nedopustily přímo ve vztahu k osobě žalobkyně žádného negativního jednání, ač k tomu měly dostatek času po dobu pobytu žalobkyně v zemi původu. Azylový příběh žalobkyně vychází z obecných znalostí o poměrech v Číně, žalobkyně nepředložila žádný důkaz, odkazovala na obecné informace o stavu lidských práv v Číně. Žalobkyně dle žalovaného svůj příběh vygradovala, přičemž ani nevyužila případné možnosti vnitřního přesídlení v Číně. Tyto důvody označila sama žalobkyně v žalobě jako první argumentační okruh odůvodnění žalovaného rozhodnutí.
5. Dále žalovaný zhodnotil průběh vycestování žalobkyně ze země původu a z působ její snahy o integraci v České republice, když zhodnotil bezproblémové obstarání pasu a turistického víza a dále letecké vycestování z Číny z pekingského letiště a rovněž to, že žalobkyně se snažila pracovním způsobem zapojit v České republice, zatímco o udělení mezinárodní ochrany nepožádala bezprostředně po přicestování do České republiky, tj. na Letišti Václava Havla Praha, nýbrž až v Příjímacím středisku Zastávka u Brna, přičemž neinformovala spontánně správní orgán o nepravdivě uvedených údajích v žádosti o turistické vízum, k tomuto se vyjádřila až k dotazu správního orgánu, čímž snížila svoji věrohodnost. Žalovaný proto učinil závěr o ekonomickém záměru žalobkyně namísto deklarovaného pronásledování z náboženských důvodů v Číně. Tyto důvody žalovaného rozhodnutí označila žalobkyně v žalobě za druhý argumentační okruh odůvodnění žalovaného rozhodnutí.
6. Žalobkyně žalovanému vytýká nezákonnost žalovaného rozhodnutí, neboť dle ní žalovaný porušil § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), nezjistil řádně skutkový stav věci a nedbal, aby při rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly; dále porušil § 50 odst. 3, 4 správního řádu, neboť žalovaný nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobkyně; dále porušil § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění žalovaného rozhodnutí neobsahuje veškeré náležitosti (bez bližší specifikace – pozn. soudu); dále porušil § 12 písm. a), b) zákona o azylu, neboť žalobkyně splňuje podmínky pro udělení azylu, § 14a zákona o azylu, neboť nelze vyloučit postih žalobkyně v případě návratu do Číny za podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice, čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 3 Úmluvy proti mučení a čl. 33 Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků, neboť došlo v případě žalobkyně k porušení závazku *non-refoulement*.
7. K prvnímu argumentačnímu okruhu odůvodnění žalovaného rozhodnutí žalobkyně vznesla tyto námitky. Žalobkyně unesla důkazní břemeno, přičemž platí, že v pochybnostech je třeba uvěřit jejímu azylovému příběhu, žadatel o mezinárodní ochranu nemůže dokázat každou část svého příběhu (Příručka UNHCR, bod 203, 204), žalobkyně podala konzistentní výpověď korespondující s dostupnými údaji o systematickém

pronásledování náboženských menšin v Číně, proto je její výpověď věrohodná a bylo v souladu se soudní judikaturou na žalovaném, aby věrohodnost vyvrátil alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolá zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu. Žalobkyně zdůraznila, že ani spoluvěrci, kterým byl azyl udělen, nedisponovali žádnými důkazy. Žalovaný nezpochybnil tvrzení žalobkyně o zatýkání jejích spoluvěrců, přičemž z dostupných podkladů o systematickém pronásledování členů náboženských sekt v Číně nelze dovodit, že pronásledování žalobkyně se nebude opakovat. Žalobkyně proto opakovaně zdůraznila, že žalovaný se měl přiklonit k pravdivosti jejího příběhu, když uznal, že k pronásledování této církve v Číně dochází a že žalobkyně je její členkou, tedy měl udělit azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu.

8. Žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalovaného, že nebyla pronásledována ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť dle ní shora popsané události byly projevem uplatňování politického sdružovacího práva (účast na společných modlitbách) podle čl. 20 Listiny základních práv a svobod, kdy ze strany státních čínských orgánů došlo opakovaně k zásahu proti tomuto právu. To, že nebyla žalobkyně v užším smyslu slova politicky aktivní, nemá v dané věci vliv.
9. Žalobkyně proto tvrdí, že byly naplněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť ani případně ten závěr žalovaného, že žalobkyně nebyla pronásledována podle § 12 písm. a) zákona o azylu, není v kontextu konzistentní výpovědi a informací o zemi původu jediným vodítkem pro vyloučení obavy z budoucího pronásledování. Žalobkyně totiž splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť se nachází mimo zemi původu; má odůvodněný strach pronásledování, odmítá opačný závěr žalovaného založený na tom, že nebyla pronásledována ani přímo pronásledováním ohrožena, a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) č.j. 1 Azs 227/2017- 33, podle kterého je třeba posuzovat riziko hrozící žadateli o udělení mezinárodní ochrany v budoucnu, neboť se jedná o prospektivní rozhodování. Tento odůvodněný strach dovozuje rovněž z příběhů jejích spoluvěrců, když zdůraznila, že osmi z nich byl udělen azyl. Právě ve vztahu k této okolnosti proto žalovaný porušil § 50 odst. 4 správního řádu a dále čl. 4 směrnice Rady 2004/83/ES, o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (v textu též „kvalifikační směrnice“). I přes uvedené je žalobkyně přesvědčena, že v jejím případě se i v minulosti již jednalo o pronásledování. Dále žalobkyně tvrdí, že splňuje podmínku hrozící újmy v intenzitě dosahující pronásledování podle čl. 9 kvalifikační směrnice, u žalobkyně se jednalo o formu opatření způsobujících psychický nátlak, víru mohla vyznávat pouze ve strachu a utajení, musela měnit místo pobytu, jistou dobu ani údajně nevycházela ven. Pronásledování křesťanů v Číně považuje za zločin perzekuce podle čl. 7 odst. 1 písm. h) Římského statutu Mezinárodního trestního soudu. Dále žalobkyně tvrdí, že její případ splňuje podmínku selhání ochrany v zemi původu, neboť k pronásledování Církve Boha Všemohoucího dochází na celém území Číny, to žalovaný nevyvrátil. Žalobkyně považuje rozhodnutí žalovaného v této části za nesrozumitelné, neboť žalovaný žalobkyni vytýká, že nevyužila vnitřního přesídlení, ačkoliv neuznává, že došlo k jejímu pronásledování. Žalovaný měl přitom zohlednit bezpečnost žalobkyně po

případném vnitřním přesídlení podle čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice. Dle žalobkyně napadené rozhodnutí neobsahuje zhodnocení reálnosti, rozumnosti a smysluplnosti vnitřního přesídlení. Žalobkyně má za to, že byla pronásledována v zemi původu z azylově relevantních důvodů, rovněž poukázala na zastávání politických názorů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, v průběhu správního řízení požádala o aplikaci rozsudku australského Refugee Review Tribunal, neboť dle něj komunistická strana v Číně považuje některé náboženské spolky za nebezpečné z důvodu protivládní politické aktivity. Žalovaný však tento důkaz odmítl s tím, že nepřináší do věci nic nového. Žalobkyně přitom není osobou, která by se dopustila některého činu podle § 15 zákona o azylu.

10. Pokud jde o doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu, tvrdí žalobkyně, že se žalovaný s touto otázkou nedostatečně vypořádal. Trestání ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu hrozí žalobkyni při návratu do Číny, neboť případ je medializován a jistě znám v Číně. Na aplikaci čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv je třeba usuzovat z pravděpodobnosti, přičemž žalovaný zcela nedůvodně vyžaduje mimořádný stupeň úrovně pokoření a ponížení. Žalobkyně poukázala na zprávu Human Rights Without frontiers z ledna 2018 a na zprávu Ministerstva zahraničních věcí ze 17. 6. 2015, podle kterých dochází k zatýkání neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do Číny. Možnost vycestování žalobkyně koliduje s mezinárodními závazky České republiky vyplývajícími z čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému a ponižujícímu zacházení nebo trestání a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.
11. K druhému argumentačnímu okruhu odůvodnění žalovaného rozhodnutí uvedla žalobkyně následující námitky. Předně žalobkyně namítá, že realizace práva pracovat po šesti měsících po podání údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany nemá vliv na posouzení naplnění podmínek pro udělení azylu. V Pobytovém středisku v Kostelci nad Orlicí pociťovala žalobkyně frustraci, chtěla být prospěšná. Ani vycestování nebylo bezproblémové, nepravdivé informace o jejím zaměstnání uvedla s jejím vědomím cestovní agentura, žalobkyně nemohla uvést skutečný důvod vycestování, na letišti zažívala strach. To, že pravdivé informace nesdělila správnímu orgánu z vlastní iniciativy, nepovažuje za důležité. Stejně tak považuje za nerozhodné, že do České republiky přicestovalo ve stejnou dobu více jejích spoluvěrců. Žalobkyně odmítá, že by do České republiky přicestovala organizovaně. Stejně tak uplatnění žádosti až v Příjímacím středisku Zastávka u Brna není v rozporu s § 3a zákona o azylu, argument o obtížnosti jeho nalezení žadatelem obecně považuje za absurdní s odkazem na webové stránky MV ČR. Žalobkyně dále tvrdí, že tyto okolnosti jsou společné s těmi spoluvěřícími žadateli o udělení mezinárodní ochrany, kterým byl azyl udělen. Žalobkyně namítá, že u těchto osob byly obdobné okolnosti zváženy se zcela opačným výsledkem, osmi osobám ze 78 byl azyl udělen. Žalobkyně navrhla jako důkaz vyžádání konkrétních rozhodnutí ve věci jiných žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, kterým byl udělen azyl, od tohoto důkazu pak však zástupce žalobkyně upustil při jednání soudu.
12. Žalobkyně navrhla, aby krajský soud žalované rozhodnutí zrušil a udělil žalobkyni mezinárodní ochranu, případně aby věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný trval ve svém vyjádření k žalobě na zákonnosti žalovaného rozhodnutí, primárně měl za to, že soud měl žalobu odmítnout, neboť byla o žalobní body doplněna až po lhůtě pro podání žaloby.

13. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, které byly doplněny před vydáním výzvy krajského soudu k doplnění žaloby, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
14. Krajský soud předně považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivy a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13). Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupné na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72) tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím

rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

15. Jelikož krajský soud považuje rozhodnutí žalovaného za přezkoumatelné, plně dostačující a přesvědčivé (31 stran), plně na něj odkazuje a dále uvádí stěžejní argumentaci k uplatněným žalobním bodům.
16. Žalobkyně přicestovala do České republiky letecky přímým spojením z Pekingu, přičemž ve státech Evropské unie nikdy předtím nepobývala, neměla zde ani žádné povolení k pobytu či víza v jiných státech. Žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 29. 5. 2016. Dne 1. 6. 2016 poskytla údaje k podané žádosti, z nichž vyplynulo, že o sobě tvrdí, že je členkou Církve Všemohoucího Boha a že přicestovala spolu s manželem. S žalobkyní byl proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 9. 8. 2016 a doplňující pohovor dne 20. 10. 2016. Jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany označila náboženské pronásledování v Číně, když uvedla, že je členkou Církve Všemohoucího Boha a že v dubnu 2016 přišly čínské orgány k nim domů ve městě Dongkang, hledaly ji a chtěly ji zavřít, jak již popsáno shora. Poté žila asi týden ve městě Sheng Yang, z Číny odjížděla opět z města Dalian. Jak žalovaný uvedl v žalovaném rozhodnutí, žalobkyně vyřídila nejprve turistické vízum na cestu do České republiky v Číně, přičemž cestu do České republiky včetně tohoto víza jí zajistil prostředník, jehož jméno nezná. V žádosti o turistické vízum uvedla cestovní agentura s jejím vědomím nepravdivé informace, které se týkaly vzdělání, pracovního zařazení, místa práce a adresy, přičemž žalobkyně tvrdila, že to vše bylo z důvodu, aby se jí podařilo z Číny vycestovat. Žalobkyně potvrdila, že na ni nebyl vydán zatykač. Bezprostředně po příletu do Prahy o mezinárodní ochranu nepožádala, tvrdila, že o této možnosti „nevěděla“. Po příletu měla horečku, s manželem bydleli asi šest dní v hotelu. Poté odjela vlakem do Brna, tam bloudili, někdo je autem odvezl do Zastávky u Brna. Krajský soud uvádí, že žalobkyně se mohla hned po příletu do České republiky, kterou považovala za bezpečnou zemi, tj. na letišti, informovat o možnostech podání žádosti o mezinárodní ochranu, v tom jí nic nebránilo. Již v rozsudku ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, vyslovil Nejvyšší správní soud právní názor, že: „(...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového“ (dále viz usnesení NSS ze dne 25. 7. 2018, č. j. 2 Azs 41/2018 – 39, bod 19, usnesení ze dne 28. 3. 2018, č. j. 10 Azs 12/2018 - 31, bod 12, či usnesení ze dne 13. 9. 2018, 2 Azs 41/2018 – 39, bod 14).
17. V Číně pracovala žalobkyně jako prodavačka, má základní vzdělání. Spolu s manželem měli provozovnu, do auta přidělávali čalounění. Žalobkyně působila v církvi jako průvodkyně, měla na starosti asi 70 lidí, účastnila se setkání tří až pěti lidí, i třikrát týdně.

Žalobkyně projevila při pohovoru znalost církve a popsala příhodu z roku 2013, kdy byla na shromáždění v soukromém domě a kdy se jí podařilo dům včas opustit před zásahem policie, jak uvedeno shora. Obdobnou zkušenost měl v témže roce její manžel. V roce 2015 bydleli v šestipatrovém domě, kde bylo u vchodu nainstalováno odposlouchávací zařízení. V roce 2016 v březnu a v dubnu ji někdo sledoval a fotil, police u nich zvonila a dotazovala se u sousedů. Žalobkyně uvedla, že na základě osobních údajů v Číně vědí, že sem přijela s manželem žádat o azyl. Dále tvrdila, že i v České republice kontaktoval její spoluvěreček nějaký Číňan, který zjišťoval bližší okolnosti. Na dotaz, proč opustila Čínu až v roce 2016, odpověděla, že nechtěla opustit příbuzné a provozovnu. Žalobkyně předložila četné podklady (uvedeny na str. 6, 7 žalovaného rozhodnutí) svědčící o tom, že jsou někteří čínští křesťané zatýkáni a utiskováni. Žalobkyně však uvedla, že její jméno nikde v těchto podkladech nefiguruje.

18. Podklady, které žalovaný ve věci žalobkyně shromáždil, jsou uvedeny na str. 7 žalovaného rozhodnutí. Konkrétně se jednalo o zprávu Ministerstva vnitra Velké Británie, Čína: Křesťané (březen 2016), zprávu Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2015 (ze dne 21. 4. 2016), výroční zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání v Číně za rok 2015 (ze dne 10. 8. 2016), výroční zprávu China Aid Association 2015, výroční zprávu Amnesty International 2015/2016, Čína (ze dne 24. 2. 2016), zprávu Freedom House, Svoboda ve světě 2016 – Čína (ze dne 27. 1. 2016), zprávu Human Rights Watch 2017, Čína (ze dne 12. 1. 2017), o dokument s názvem Pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou (březen 2016) a o informaci OAMP – Církev Boha Všemohoucího ze dne 23. 6. 2016.
19. Žalobkyně byla zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům. Žalovaný sám uvedl, že podklady, které sám obstaral, objektivně popisují situaci náboženských menšin v Číně včetně uvedené církve, proto nebylo důvodné vycházet z podkladů doložených žalobkyní, když ta ani netvrdila, že by podklady hovořily přímo o její osobě. Naproti tomu žalovaný správní orgán nevyloučil příslušnost žalobkyně k uvedené církvi, a proto považoval za nedůležité výtky žalobkyně o neúplnosti či nepřesnosti některých údajů o její věrouce. Na str. 12 (druhý odstavec) žalovaného rozhodnutí žalovaný zdůraznil, že: „...nezpochybňuje obecnou problematickou situaci křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně. V rámci správního řízení o konkrétní žádosti o mezinárodní ochranu se však neposuzuje obecná situace konkrétních menšin a jejich postavení v zemi původu žadatele, ale je nutné shledat individuální pronásledování jeho osoby ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu.“ S tímto východiskem pro posouzení důvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany se krajský soud plně ztotožňuje a odkazuje na přílehlavou judikaturu (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2006, č. j. 3 Azs 23/2006-40, č. j. 4 Azs 332/2005 – 80, ze dne 22. 3. 2007, č. j. 2 Azs 126/2006 – 89, ze dne 26. 4. 2007, č. j. 7 Azs 12/2007 – 67, ze dne 21. 5. 2009, č. j. 5 Azs 19/2009 – 91, ze dne 19. 3. 2010, č. j. 2 Azs 7/2010 – 100, bod 16, či ze dne 16. 12. 2015, č. j. 3 Azs 108/2015 – 49).
20. Stejně tak se krajský soud ztotožňuje s tím, že žalovaný měl dostatek objektivních podkladů (uvedeny na str. 7 žalovaného rozhodnutí) pro posouzení situace v zemi původu, proto nebyl důvod pro zahrnutí analýzy Freedom House a rozsudku australského tribunálu, čehož se dožadovala žalobkyně, ani nebyl důvod pro provádění komparace s udělováním azylů čínským křesťanům jinými státy Evropské unie. Žalobkyně byla

v řízení zastoupena zástupcem, jehož prostřednictvím zpochybňovala podklady, ze kterých vycházel žalovaný při hodnocení situace v Číně z hlediska pronásledování křesťanů, zejména poukazoval na to, že Zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie z března 2016 je založena na soudním rozhodnutí, které bylo překonáno jiným rozsudkem Vyššího Britského soudu vyhlášeným dne 8. 12. 2015, čímž se žalobkyně snažila poukázat na vysokou míru pronásledování křesťanů v Číně. Žalovaný přitom vycházel ve svém rozhodnutí z celé řady podkladů, a to jak ve vztahu k mezinárodní ochraně ve formě azylu, tak i ve vztahu k poskytnutí doplňkové ochrany. Ostatně, jak již uvedeno, žalovaný nepochyboval o obecnou situaci křesťanů v Číně, ale bylo namístě posoudit případ žalobkyně podle individuálních okolností. V opačném případě by to znamenalo udělení mezinárodní ochrany všem křesťanům přicházejícím z Číny pouze na základě dostupných obecných informací o zemi původu.

21. Žalovaný tedy návrhům žalobkyně na provedení důkazů dalších podkladů o zemi původu nevyhověl, když konstatoval, že v rámci správního řízení o konkrétní žádosti o mezinárodní ochranu se neposuzuje jen obecná situace konkrétních menšin a jejich postavení v zemi původu žadatele, ale je nutné „shledat individuální pronásledování jeho osoby ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu“ (str. 12 druhý odst. žalovaného rozhodnutí). Zároveň zdůraznil, že „nepochybňuje o obecnou problematickou situaci křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně“ (str. 12 žalovaného rozhodnutí), ale že tyto podklady konkrétně neuvádí žádné skutečnosti, které by svědčily o pronásledování žalobkyně ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu v Číně, zároveň konstatoval, že žalobkyně nepředložila žádné podklady, které by vyvracely skutečnosti uvedené v podkladech, ze kterých vycházel žalovaný při zjištění situace v Číně. Z hlediska posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany shledal žalovaný podklady a materiály překládané žalobkyní za nadbytečné, nezajišťoval ani jejich překlad do českého jazyka.
22. Pokud jde o pronásledování žalobkyně, žalovaný pronásledování ve smyslu zákona o azylu neshledal ani podle § 12 písm. a) ani podle § 12 písm. b) zákona o azylu, přičemž krajský soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Žalobkyně jednak není pronásledována pro uplatňování politických práv, neboť žalobkyně uplatňování politických práv ani přesvědčení netvrdila a shromažďování tří, čtyř až pěti osob v soukromém bytě nelze považovat za projev shromažďovacího práva, jak se snaží dovozovat prostřednictvím svého zástupce v žalobě. Tato soukromá setkání (shromáždění) spoluvěrců byla projevem praktikování víry, jednalo se tak o projev práva na vyznání, nikoliv o projev veřejně uplatňovaného shromažďovacího práva ve smyslu čl. 20 Listiny základních práv a svobod. Krajský soud odkazuje na přílehlavý názor Nejvyššího správního soudu přijatý v obdobné věci v rozsudku ze dne 22. 5. 2009, čj. 5 Azs 7/2009-98: „Pokud jde o druhou kasační námitku, zdejší soud konstatuje, že pro naplnění důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu by musel být stěžovatel vystaven pronásledování "za uplatňování politických práv a svobod". Politická práva jsou zakotvena v druhém oddílu hlavy druhé Listiny základních práv a svobod. Mezi tato práva patří i právo shromažďovací (čl. 19 Listiny) a právo sdružovací (čl. 20 Listiny). Stěžovatel se však spolu se svými souvěrci nescházel za účelem realizace shromažďovacího či sdružovacího práva (stěžovatel ostatně sám na svou obranu uváděl, že odmítnutí registrace a scházení se s dalšími souvěrci nebylo

namířeno proti státu Kazachstán ani proti jeho zřízení a jeho jednání neobsahuje politický či veřejný aspekt), nýbrž za účelem praktikování své víry. Politický aspekt tedy v projednávané věci chybí. Nelze sice vyloučit, že praktikování určité víry může za určitých okolností představovat zároveň (nepřímo) politický odpor vůči vládnoucímu uskupení. Tak tomu bylo právě v případě některých křesťanských náboženských skupin a některých aktivně praktikujících věřících v Československu před listopadem 1989, u nichž se jejich politická aktivita s praktikováním víry výrazně prolínala. Jak už bylo ale řečeno výše, v projednávané věci tato (byť nepřímá souvislost) chybí.“

23. Pokud jde o odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství, k tomu uvádí krajský soud ve shodě s žalovaným následující argumentaci. V dané věci bylo prokázáno, což ostatně nepopírá ani žalobkyně, že nepravdivé informace o svých důvodech pro příjezd do České republiky uvedla žalobkyně nejen ve vztahu k orgánům zastupujícím Českou republiku na území Číny v místě, kde žádala o udělení turistického víza, ale i na území České republiky ve vztahu k orgánům cizinecké policie na Letišti Václava Havla Praha. Teprve poté, co byla ze strany správního orgánu konfrontována s kopíí své žádosti o udělení víza, uvedla důvody podání nepravdivých údajů. Žalobkyně sama přitom při pohovoru uvedla, že jako členka církve musí mluvit pravdu, to však při nejbližší možné příležitosti na území České republiky neučinila, tedy neozřejmila údaje uvedené v žádosti o udělení víza. S tím pak nekoresponduje žalobní tvrzení, že nebyl rozumný důvod uvádět pravdivé skutečnosti bez vyzvání, či že je taková okolnost irelevantní. Jestliže totiž žalobkyně tvrdí, že je členkou uvedené církve a že pro ni bylo problematické uvádět smyšlené údaje v žádosti o udělení víza, pak tento úkrok z pohledu pravidel její církve mohla napravit spontánně a výslovně při uvedení údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a nikoliv vyčkávat dalšího vývoje. Nelze tedy vytýkat žalovanému, že je toho názoru, že žalobkyně by se sama o své vůli k údajům uplatněným v žádosti o vydání víza vůbec nevyjádřila, pokud by nepřistoupil ke konfrontaci žalobkyně s těmito údaji. Žalobkyně přitom nebyla ochotna sdělit bližší údaje o prostředníkovi, který turistické vízum zařídil. Stejně tak nelze žalovanému vytýkat navazující úvahu o nevěrohodnosti jejího azylového příběhu. Jinak řečeno, za situace, kdy správní orgán s ohledem na specifika řízení o udělení mezinárodní ochrany není objektivně sto jednoznačně ověřit azylový příběh žadatele, je právě na žadateli, aby svým jednáním, zejména svojí výpovědí svého azylového příběhu nevzbuzoval důvodné pochybnosti o svojí důvěryhodnosti. Žalobkyně však naopak tím, že uváděla ve věci vybavení turistického víza nepravdivé údaje, aniž by toto sama žalovanému odhalila, ač je takové chování právě v příkrém rozporu s její vírou, o jejíž uplatňování jí přece jde, nemohla u žalovaného vzbudit dojem důvěryhodné osoby. Nutno připomenout, že nepravdivé údaje uvedla žalobkyně pouze ve vztahu ke státním orgánům České republiky, nikoliv ve vztahu k čínským státním orgánům, k nimž by snad v případě reálného pronásledování měla chovat nedůvěru a obavu, ty ji naopak vydaly cestovní pas opatřený biometrickými prvky, tedy na základě její jednoznačné identifikace.
24. Stejně tak svojí důvěryhodnost, resp. svého azylového příběhu nepodpořila žalobkyně ani tím, že neuvedla žádná konkrétní jména ani specifické okolnosti ve vztahu k pronásledování, které tvrdila. Naopak žalobkyně opakovaně uváděla nespecifické údaje o pocitech sledování nějakou ženou, o nějakém černém autě na ulici, o tom, že na její dveře

někdo zvonil v doprovodu policistů, ti se však spokojili s vysvětlením souseda, že zde už několik dní s manželem nepobývá a ještě toho večera žalobkyně bez problémů opustila dům. Žalobkyně nikdy nebyla kontaktována údajným mužem, či ženou, přestože se tito měli pohybovat v bezprostřední blízkosti jejího bydliště. Jestliže žalovaný za takové situace zhodnotil, že žalobkyni k opuštění země původu vedly ekonomické důvody, pak jeho úvaha s přístupem a výpověďmi žalobkyně plně koresponduje. A jestliže odmítl, že se jednalo o pronásledování a uvedl, že žalobkyně svůj příběh vygradovala na pozadí obecně známých okolností, které se skutečně staly jiným spoluvěrcům, pak je zjevné, že azylovému příběhu žalobkyně neuvěřil. Není potom důvodná ta námitka žalobkyně, která relativizuje tento jednoznačný názor žalovaného, když uvádí, že není srozumitelné, zda žalovaný příběhu neuvěřil, či zda mu uvěřil a nepovažuje ho za pronásledování.

25. Je tedy správná úvaha žalovaného, že žalobkyně byla vedena ekonomickými a nikoliv azylově uznatelnými důvody při opuštění země původu, jak ještě bude uvedeno níže. Žalovaný zaujal názor, že žalobkyně přicestovala zjevně v rámci organizované skupiny, neboť i další křesťanští žadatelé o udělení mezinárodní ochrany přicházející z Číny přiletěli ve stejném období na turistické vízum, dlouho před tímto obdobím v roce 2016 a dlouho po něm k takovému příchodu žadatelů z Číny nedošlo (str. 15 žalovaného rozhodnutí), žalobkyně tyto spoluvěrce přitom neznala, turistické vízum jim za úplaty zařídil prostředník, a obdobně uvedli nepravdivé informace a obdobně podali žádost až v Zastávce u Brna (str. 14 žalovaného rozhodnutí). Tito spoluvěrci stejně jako žalobkyně přitom předtím nikdy neopustili ani asijský kontinent ani Čínu, neovládají žádný cizí jazyk, tedy samostatná cesta do České republiky a dokonce až do Zastávky u Brna bez organizace jinou osobou je v jejich případě zcela nereálná. S tímto hodnocením se krajský soud ztotožňuje, neboť je zcela logické.
26. Při pohovorech poukazovala žalobkyně na pronásledování křesťanů v Číně, zejména příslušníků zmíněné církve a ohledně pronásledování své osoby uvedla, že nebyla nikdy čínskými státními orgány či bezpečnostními složkami zadržena či dokonce vězněna a nebyla ani v Číně trestně stíhána. Krajský soud doplňuje, že z pohovorů nevyplynulo, dokonce to žalobkyně netvrdila ani v žalobě, že by kdy vůbec byla i jen zkontakтовána.
27. Lze přitom připomenout, že žalobkyně sama uvedla, že její církev je povolena v Jižní Koreji, není tedy zřejmé, proč žalobkyně nezvolila např. právě tuto zemi jako svou cílovou zemi, která by pro ni byla z geografických důvodů kulturně bližší, pokud měl být důvodem jejího vycestování skutečně důvodný strach z pronásledování s cílem svobodného uplatňování víry, nikoliv toliko ekonomické důvody. Jediným deklarovaným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně byla její obava z náboženského pronásledování kvůli její příslušnosti ke zmíněné církvi, žalovaný však, jak již uvedeno, dospěl k závěru, že důvody žalobkyně k odjezdu ze země původu byly důvody ekonomické. Zároveň žalovaný nepopřel existenci pronásledování křesťanů v Číně, a to i příslušníků zmíněné církve, když k tomu využil celou řadu objektivních podkladů, které pro toto posouzení byly i podle názoru krajského soudu zcela dostatečné a nemělo další smysl k tomu provádět další, žalobcem navržené dokazování, a to jak ve správním řízení, tak i v tomto soudním řízení, když však učiněné návrhy na doplnění dokazování při jednání soudu zástupce žalobkyně vzal zpět, neboť žalovaný tvrzení o pronásledování některých křesťanů v Číně nespороval. Toto jasně z podkladů použitých žalovaným

vyplývá a žalovaný se k tomu dostatečným způsobem i v žalovaném rozhodnutí vyjádřil (viz např. str. 17 žalovaného rozhodnutí). Podstatné je, že žalovaný nezpochybnil případné členství žalobkyně v této církvi, což výslovně uvedl (viz str. 16, třetí odst. žalovaného rozhodnutí), přičemž soud nepovažuje za podstatné opakovat podrobně závěry žalovaného o tom, že členství žalobkyně v dané církvi nelze s jistotou vyloučit, a toliko na ně odkazuje.

28. Tedy mezi žalobcem a správním orgánem nevznikl zásadní spor týkající se otázky členství žalobkyně v Církvi Všemohoucího Boha a rovněž ani nevznikl zásadní spor, který by se týkal otázky pronásledování křesťanů, tj. i příslušníků zmíněné církve v Číně. Ostatně žalovaný z dostupných podkladů vyvodil závěr, že členové náboženských menšin v Číně se obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany Čínských státních orgánů či bezpečnostních složek (viz např. str. 17, druhý odstavec žalovaného rozhodnutí).
29. Nejsou důvodné ani námitky žalobkyně o nedostatečném dokazování a tudíž nedostatečném zjištěném skutkovém stavu věci. Krajskému soudu není zřejmé, proč by v případě neexistence sporu mezi účastníky byl povinen žalovaný provádět další dokazování žalobkyní předloženými podklady. Krajský soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, který se v podrobném odůvodnění rozhodnutí (31 stran) mimo jiné i konkrétně vyjadřoval k návrhům žalobkyně na doplnění dokazování, zejména ke kompaktnímu disku předloženému dne 24. 10. 2016 s ručně psaným textem v čínském jazyce, jehož překlad žalovaný opatřil (viz str. 6 žalovaného rozhodnutí) a dále k článkům z webových stránek a odkazům na videa v čínském jazyce doloženým dne 9. 2. 2017, k nimž se ještě vyjádřila v podání ze dne 15. 3. 2017, neboť tam tyto obsahově popsala a vytkla žalovanému určité nepřesnosti o věrouce církve v materiálech, kterými žalovaný disponuje. Žalovaný uvedené materiály již nepřekládal, neboť je měl za obdobné těm, kterými již disponoval i přímo od žalobkyně (nechal přeložit čínsky psaný text ke kompaktnímu disku, jak uvedeno shora), zejména je považoval za nadbytečné, neboť v nich není zmíněna osoba žalobkyně: „Zároveň však k materiálům uvedla, že její jméno v nich nikde zmíněno není“ (viz str. 7 druhý odst. žalovaného rozhodnutí). Toto uvedla sama žalobkyně do protokolu dne 2. 3. 2017 (viz str. 11 druhý odst. žalovaného rozhodnutí). Tuto skutečnost žalobkyně v žalobě nepopřela.
30. Proto se krajský soud nebude podrobně vyjadřovat ke všem připomínkám zahrnujícím v podstatě polemiku s postupem žalovaného a s odůvodněním žalovaného rozhodnutí ve vztahu k podkladům o zemi původu žalobkyně, v dané věci je podstatné, že žalovaný se vypořádal s důkazními návrhy dostatečným způsobem. Ve vztahu k hodnocení situace v Číně z hlediska existence či neexistence pronásledování některých příslušníků zmíněné církve není mezi účastníky žádný spor, proto by další dokazování jak ve správním řízení, tak i případně v soudním řízení, bylo již nadbytečné. To, co považuje soud za rozhodné, je ta žalobkyní nespоровaná skutečnost, že žádný z těchto podkladů neobsahuje údaje o konkrétním pronásledování žalobkyně v zemi původu, což žalobkyně k přímému dotazu žalovaného sama uvedla v protokolu ze dne 2. 3. 2017. To je v dané věci z hlediska posouzení naplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu zcela stěžejní. Ostatně k tomu žalovaný výstižně konstatoval, že „nezpochybňuje obecnou problematickou situaci křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně, včetně žadatelkou uvedené Boha všemohoucího, a i z toho důvodu nebylo nutné předložené další

obecné materiály od žadatelky překládat a zařadit je mezi další podklady pro vydání rozhodnutí.“ (viz str. 12, první odst. žalovaného rozhodnutí). Dle krajského soudu tak podklady pro vydání rozhodnutí byly dostatečné, neboť byly relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, a transparentní a dohledatelné. Tedy podklady splňovaly kritéria dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 Azs 105/2008-81: „Při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“ Žalobkyně zdroj informací nezpochybňovala, žalobkyně sporovala některé konkrétní údaje o věrouce a dále namítala, že zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie vycházela z překonaného soudního rozhodnutí. K tomu krajský soud uvádí, že zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie s názvem Čína: Křesťané (březen 2016) vychází zcela správně z toho, že pouhá příslušnost k církvi není bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (v opačném případě by bylo nutno udělit mezinárodní ochranu několika milionům čínských státních příslušníků). Z tohoto předpokladu vycházejí i státní orgány jiných vyspělých evropských států (srov. např. bod 24 odůvodnění rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku, stížnost č. 53110/16). Z žádného dostupného relevantního zdroje neplyne, že by všichni členové církve (dle některých zdrojů 3 až 4 miliony osob) na celém území Číny byli nuceni čelit azylově relevantnímu pronásledování, to netvrdila ani žalobkyně. Není proto rozhodné, zda v některých ohledech vycházela zpráva z rozhodnutí anglického tribunálu, které již bylo dle žalobkyně překonáno. Nadto rozhodnutí anglických tribunálů nejsou pro české soudy závazná, a proto se jimi soud (stejně jako rozhodnutími jiných zahraničních národních soudů) podrobněji nezabýval.

31. V dané věci sama žalobkyně netvrdila, že by s ní konkrétní spoluvěřící v Číně zažil konkrétní situace pronásledování a na rozdíl od žalobkyně mu byl azyl udělen některým z rozhodnutí, na která poukazovala v žalobě a domáhala se původně provedení důkazu těmito rozhodnutími, ač následně její zástupce při jednání soudu od tohoto důkazního návrhu upustil. Není pravdou, jak účelově tvrdí žalobkyně, že by snad téměř shodné důvody, které vedly k zamítnutí žádosti o azyl žalobkyně, vedly k udělení azylu ve skutkově i časově obdobných věcech jiných žadatelů. Žalobkyně zjevně mířila na zásadu předvídatelnosti rozhodnutí a na zásadu legitimního očekávání (§ 2 odst. 4 správního řádu). K tomu soud uvádí následující argumentaci. Individuální správní akt je jednostranným správním úkonem, který činí správní úřad nebo jiný oprávněný vykonavatel veřejné správy s cílem vyvolat přímé vnější účinky v jednotlivém případě. Individuální správní akt nemá moc zákona, není všeobecně závazný. Legitimní očekávání může založit pouze taková správní praxe, která je ustálená, jednotná a dlouhodobá a která opakovaně (nikoli v jednom či ve dvou případech) potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 – 132). Ostatně Nejvyšší správní soud již v odůvodnění rozsudku ze dne 25. 4. 2006, č. j. 2 As 7/2005 – 86 (a následně v řadě dalších rozhodnutí, za všechny srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 As 46/2012 – 87), uvedl, že „účastník řízení se před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem - jinak řečeno, účastník se nemůže domáhat, aby správní

orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi (i když nebyla relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem).“ Existence takového ustálené, jednotné a dlouhodobé praxe žalovaného jen ze dvou odkazovaných rozhodnutí nemůže vyplývat.

32. Dle soudní praxe je přitom základním předpokladem uplatnění zásady ochrany legitimního očekávání srovnatelnost posuzovaných případů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006, č. j. 2 As 7/2005 – 86), přičemž z rozsudku nadepsaného krajského soudu č.j. 52 Az 3/2018 – ze dne 24. 10. 2018 krajský soud zjistil, že rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018 (č.j. OAM-855/ZA05-2015 a OAM-256/ZA-ZA11-ZA16-2016) se vztahovala na azylové příběhy žadatelů, kteří byli v souvislosti s náboženským pronásledováním v Číně zadrženi tamní policií. Žalobkyně ani její zástupce uvedená rozhodnutí nepředložili a nepředložil je ani žalovaný s odkazem na ochranu osobních údajů žadatelů o mezinárodní ochranu podle zákona o azylu. Podstatné však je, že ve vztahu k projednávanému případu bez ohledu na to, že nakonec zástupce žalobce vzal návrh na dokazování zpět, by nemohla mít tato rozhodnutí ani jinou vypovídací hodnotu než tu, že v Číně dochází v konkrétních případech k negativnímu jednání, které vykazuje intenzitu pronásledování křesťanů, což však žalovaný nespороval. Žalovaný naopak obecně špatnou situaci a negativní zacházení s křesťany v Číně uznává. Jistě však tato rozhodnutí nemohou vypovídat přímo o osobní situaci žalobkyně, což žalobkyně ani netvrdila. Vzhledem k tomu, že příběhy žadatelů o azyl je třeba vždy posuzovat přísně individuálně, nelze obdobnost věcí pojímat tak široce, jak to činí žalobkyně, tedy pouze na základě příslušnosti k téže církvi. Žalobkyně ani neuvedla, v čem mají být azylové příběhy, ve smyslu toho, čím si žadatelé museli projít v zemi původu, obdobné jejímu. Uvedla podobnost pouze ve vztahu k uvedení nepravdivých údajů v žádosti o turistické vízum, přicestování přímým letem z Číny a uplatnění žádosti až v Zastávce u Brna. Tyto uvedené skutečnosti se však těsně nevážejí k jejím důvodům, nevypovídají bezprostředně o důvodech opuštění země původu. Naopak právě to, že žalovaný i přes tyto skutečnosti, které vypovídají o organizování hromadného odcestování z Číny, v některých případech mezinárodní ochranu ve formě azylu udělil, svědčí o jeho individuálním a dostatečně pečlivém přístupu k indiciím reálně svědčícím o pravdivosti a závažnosti azylového příběhu, v němž se objevují prvky pronásledování. Nelze totiž k udělení azylu přistupovat tak široce, že je třeba udělit azyl každému, kdo je členem skupiny, s níž je obecně negativně zacházeno a jejíž někteří jednotliví členové jsou či v minulosti byli vystaveni pronásledování. Takto poskytnutí azylu konstruováno není. Azyl lze udělit pouze osobě, k níž negativní chování státních orgánů nebo jimi trpěné dosahuje určité v zákoně o azylu předpokládané intenzity. Nelze žadatelce poskytnout azyl jen proto, že v zemi původu obecně absentuje demokratický přístup k svobodě vyznání, jak žalovaný správně uvedl včetně odkazu na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 9. 2004, č.j. 59 Az 58/2004-27, podle kterého: „Pouhá příslušnost do určité komunity, která pociťuje a prožívá nepřátelské postoje ze strany oficiálních státních orgánů včetně policie, nepostačuje k prokázání naplnění důvodů pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu“ (viz str. 19 odst. čtvrtý, str. 20 žalovaného rozhodnutí; obdobně viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 10. 2015 29 Az 51/2014 – 63).

33. O konkrétní případ pronásledování nebo o důvodné obavy z pronásledování se u žalobkyně nejedná objektivně ani podle jejích tvrzení, neboť nikdy netvrdila, že byla kontaktována, zadržena, zatčena či že na ni byl vydán zatykač, ale žalovaný ani jejímu příběhu, který obsahoval zejména její pocity z údajného pronásledování a tvrzení o tom, že jednoho dne ji přišli zatknout, neuvěřil. To, že tomuto správní orgán neuvěřil, je vyjádřeno v rozhodnutí žalovaného (str. 18, třetí odst. žalovaného rozhodnutí) takto: „Ohledně tvrzení žadatelky, že ji policie sledovala a jednoho večera dokonce přišla zatknout, což se jí však nepovedlo, protože ona jim neotevřela dveře, má správní orgán určité pochybnosti, neboť dle jeho názoru, pokud by příslušníci čínské policie skutečně přišli jmenovanou zatknout, ať již z důvodu jejího náboženského vyznání či jakéhokoli jiného důvodu, jistě by pouze nezaklepalí na dveře a poté bez jakéhokoli dalšího sledování neopustili dům. K závěru, že jmenovaná po tomto nebyla sledována, pak vede správní orgán skutečnost, že ještě ten samý večer vyšla se svým manželem z domu, počkali spolu na auto a odjeli do jiného města. Správnímu orgánu však již nesdělila, na jaké auto čekali, popř. koho a jakým způsobem kontaktovali, aby je do jiného města odvezl. Správní orgán tak dospěl k závěru, že žadatelka pouze využila uvedených znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti, přestože ona sama ve skutečnosti ve své vlasti nikdy ohrožena nebyla. Žadatelce objektivně nikdo nebránil v její víře, respektive jejím vyznání, nedošlo u ní k žádnému ohrožení či porušení svobody jejího vyznání, ale ani k ohrožení jejího zdraví, života, osobní svobody či jiných jejích základních lidských práv. Nebyla tedy v zemi své státní příslušnosti pronásledována ve smyslu zákona o azylu a dle správního orgánu neuvedla ani žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že se tak stane v případě jejího návratu do vlasti.“
34. Žalovaný uvěřil tomu, resp. nevyloučil to, že žalobkyně je členkou Církve Všemohoucího Boha, jejíž postavení v Číně obecně je problematické. Závěr o jejím pravděpodobném členství v církvi učinil ze znalostí, které žalobkyně v průběhu správního řízení ohledně církve prokázala. Jak však žalovaný správně uvedl (str. 12 druhý odst. žalovaného rozhodnutí): „V rámci správního řízení o konkrétní žádosti o mezinárodní ochranu se však neposuzuje obecná situace konkrétních menšin a jejich postavení v zemi původu žadatele, ale je nutné shledat individuální pronásledování jeho soby ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu.“ Žalobkyně ve své výpovědi v rámci popisu svého azylového příběhu poukazovala na obavu ze zatčení s tím, že ji policie údajně hledala, avšak nikdy nebyla ze strany Čínských státních orgánů či bezpečnostních složek zadržena či dokonce opakovaně zadržována či vězněna, ani nebyla ve své vlasti během života a není tam ani v současnosti trestně stíhána, nebyl na ni vydán zatykač, žalobkyně nebyl vůbec kontaktována, oslovena. Žalobkyně neprovedla vyjma pobytu na několik dní v jiné obci žádná jiná „speciální opatření“, přičemž nikdy nebyla ze strany policie či jiných bezpečnostních složek skutečně zkontakována. Žalobkyně pouze hovořila o jednotlivých incidentech a zadrženích jiných spoluvěrců, ona sama se nikdy nestala přímo terčem jakéhokoli podobného jednání ze strany čínských orgánů, jak správně uvedl žalovaný (str. 18 žalovaného rozhodnutí). Žalobkyně neuvedla žádná jména svých spoluvěrců, přestože již se nacházela v bezpečné zemi, za kterou sama Českou republiku považuje, kde jí žádné nebezpečí ze strany čínských orgánů určitě nehrozí a přestože tvrdila, že byla přítomna shromáždění v soukromém bytě v roce 2013, které bylo urychleně ukončeno a z kterého

jedna spoluvěřící byla zatčena a uvězněna na dva roky. Žalobkyně sama toliko uváděla, že na její byt někdo v doprovodu policie zvonil, patrně se jednalo o osobu, která ji dříve měla sledovat, spokojili se však s vysvětlením souseda, že ten žalobkyni a jejího manžela již několik dní neviděl. Žalovaný z uvedeného příběhu uzavřel, že žalobkyně sice je členkou tvrzené církve, avšak nedošlo u ní k pronásledování. Jedná se přitom o různé okolnosti, které se vzájemně nepodmiňují, tedy, to, že je žadatelka, resp. nelze vyloučit, že není, členkou Církve Všemohoucího Boha sebou nenese ten nutný důsledek, o čemž se naopak žalobkyně a její zástupce snaží krajský soud přesvědčit, že každý křesťan je v Číně pronásledován. O pronásledování může jít teprve při určité intenzitě negativního chování, to však nebylo v případě žalobkyně věrohodně zjištěno, žalobkyně nikdy nebyla čínskými státními orgány zkontakována, naopak, což soud zdůrazňuje, bez jakýchkoliv potíží opustila i se svým manželem Čínu, k čemuž použila přímý let z Pekingu, kde, jak sama uvedla, musela projít přísnou policejní kontrolou. Byl jí vydán cestovní pas s biometrickými údaji, tedy byl jí vydán pas dle skutečné totožnosti, z čehož vyplývá, že policejní i ostatní státní čínské orgány měly dobrý přehled o osobě žalobkyně, zjevně však nebyla osobou jejich zájmu. Žalobkyně sama uvedla, že ani na ni nebyl vydán zatykač. Stejně tak nelze ani uvažovat o tom, že by snad žalobkyně aktivně působila proti vládnoucímu politickému režimu a že by snad uplatňovala svým členstvím v dané církvi politická práva. Členství žalobkyně v dané církvi je projevem jejího náboženského přesvědčení, v jejím případě nedošlo k prezentaci politických názorů, ona o sobě konkrétně nic takového ani netvrdila. O tom, že krajský soud nesouhlasí s předkládaným pojetím shromažďovacího práva, bylo již popsáno shora.

35. S žalobkyní lze souhlasit s tím, že názor žalovaného o možnosti vnitřního přesídlení, když se údajná činnost policie soustředila pouze na město Anmin, po přestěhování se do Dalianu se žadatelka už s problémy nesetkala (str. 19 žalovaného rozhodnutí) za situace, kdy žalovaný neuznává její tvrzení o pronásledování, je nadbytečný, nezpůsobuje však nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť je zjevné, že žalovaný působení žalobkyně v zemi původu nepovažuje za pronásledování, naopak trval na tom, že žalobkyně odcestovala se svým manželem z ekonomických důvodů a že svůj azylový příběh vylicila a vygradovala za použití znalostí některých skutečně pronásledovaných spoluvěrců. Tedy jakkoliv může úvaha žalovaného o možnosti vnitřního přesídlení působit nadbytečně a ne zcela konzistentně, platí i zde, že nadbytečně neškodí (*Superflua non nocent*), neboť rozhodně nepůsobí nesrozumitelnost a tím snad nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí. Žalovaný v podstatě doplnil své úvahy o to, že i kdyby k nějakým dílčím problémům skutečně došlo, bylo možno je vyřešit vnitřním přesídlením, neboť žalobkyně uváděla pouze problémy, bez ohledu na to, že jim žalovaný neuvěřil, na území města Anmin. Kritika tohoto závěru žalovaného ze strany žalobkyně se koncentruje pouze na tvrzení, že v Číně není nikde bezpečno a že žalovaný měl uvést konkrétní místa, kde údajně bezpečno pro křesťany je. Jestliže však žalobkyně nebyla pronásledována, když s tímto závěrem žalovaného se soud ztotožňuje, a jestliže i přes tento závěr vytykala žalovanému, že jí nedoporučil konkrétní místo, kam se má v Číně přestěhovat, pak je třeba uvést, že žalovaný žádné konkrétní místo nemusel definovat, či vyhledávat specifické území se specifickými charakteristikami, např. s vyšší tolerancí státní moci ve vztahu ke křesťanům, byť to je samozřejmě obecně vhodné, avšak nikoliv nutné právě proto, že žalobkyně nebyla v zemi původu pronásledována.

36. Je třeba znovu připomenout, že žalobkyně disponuje cestovním pasem s biometrickými údaji, byly jí čínskými orgány odebrány otisky prstů a pořízena fotografie. I přes tyto skutečnosti o ni čínské státní orgány neprojevily zvýšený zájem a bez problémů jí cestovní pas vydaly a nechaly ji po té, co již disponovala několik měsíců cestovním pasem, bez problémů odletět do České republiky. Z uvedeného skutečně nelze důvodně dovozovat, že žalobkyně byla či je zájmovou osobou čínských státních orgánů. Žalovaný správně vyhodnotil poněkud „slabé“ zdůvodnění bezproblémového opuštění země původu (str. 19 žalovaného rozhodnutí): „Tvrzení žadatelky, že s vycestováním ze země neměla jakékoliv potíže, jelikož když je policie hledala, tak oni s manželem nebyli doma, nepovažuje správní orgán rozhodně za přesvědčivé. V tom případě totiž nadále ztrácí na věrohodnosti žadatelčino tvrzení o intenzivním zájmu čínských orgánů o její osobu, pokud tento měla podle ní jediná složka čínské státní správy, aniž by o tom byť jen informovala složky ostatní, nebo je dokonce do své činnosti zapojila.“
37. V této souvislosti odkazuje krajský soud na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku (stížnost č. 53110/16), kdy byla stížnost podána stěžovatelkou čínské státní příslušnosti, hlásící se ke křesťanské domácí Církvi Všemohoucího Boha. ESLP se v něm vyslovil k závěrům švýcarského Státního sekretariátu pro migraci (SEM), který uváděl: „A konečně její výpověď o jejím odchodu z Číny vyvolala pochyby o důvěryhodnosti stěžovatelky. Stěžovatelka tvrdila, že osobně požádala o vydání pasu v listopadu 2014 a obdržela jej bez jakýchkoli problémů. Pokud by byla pod dozorem správních orgánů, nebyl by jí pas vydán ani by jí nebylo umožněno samotné odletět z Pekingského mezinárodního letiště. S uvažováním restriktivního přístupu správních orgánů ke kontrole vstupu osob do Číny i jejich odchodu z Číny zcela bezproblémový odchod stěžovatelky ze země naznačoval, že nebyla cílem pronásledování ze strany správních orgánů.“ Spolkový správní soud odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí SEM zamítl a mj. konstatoval: „Okolnosti jejího odchodu ze země v dubnu 2015 na základě nově vydaného pasu v neposlední řadě naznačovaly, že v rozporu s jejími tvrzeními nebyla v té době cílem pronásledování správních orgánů.“ V tomto rozsudku je mezi informacemi o zemi původu citováno ze zprávy o dodržování lidských práv za rok 2015 Ministerstva zahraniční USA – Čína z 13. dubna 2016: „[Oddíl 2d]... Vláda rozšířila uplatňování výjezdních kontrol na cestující opouštějící zemi na letištích i prostřednictvím jiných hraničních přechodů s cílem zabránit cestám do zahraničí některým disidentům ... Většina občanů byla schopna získat pas, nicméně osoby, které vláda považovala za potenciálně rizikové, včetně náboženských vůdců, politických disidentů, stěžovatelů a etnických menšin, se zmiňovaly o tom, že jim bylo vydání pasů pravidelně odpíráno či že jim bylo i jinak bráněno v cestování do zahraničí.“ V dalším zde citovaném sdělení Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky, vyžádaném dne 6. března 2014, se uvádí: „Na základě korespondence s ředitelstvím pro výzkum z 10. února 2014 výkonný ředitel Dui Hua Foundation potvrdil, že letištní bezpečnostní pracovníci mají přístup do online databáze občanů čínského Úřadu veřejné bezpečnosti (Public Security Bureau of China), kteří byli odsouzeni za trestný čin nebo jsou hledáni správními orgány [rovněž známé jako „Policenet“ nebo „Zlatý štít“]. Zástupci Laogai Research Foundation obdobně uváděli, že zprávy o „zkušenostech aktivistů, kteří byli zadrženi při pokusu absolvovat mezinárodní let, jasně dokazují, že letištní pracovníci jsou napojeni na „Policenet“ ... Jeden z kolegů C. S., které bylo rovněž zabráněno v cestě do Ženevy na školení týkající se lidských práv v

září 2013, později zveřejnil její zkušenosti na letišti v Kuang-čou ... Podle Laogai Research Foundation tento její kolega uvádí, že v okamžiku, kdy letištní úřady nechaly její pas projít skenovacím zařízením, vydávalo toto zařízení zvuky upozorňující letištní pracovníky na to, že je hledána policíí. Byla následně zadržena na letišti Kuang-čou Pajjün a bylo jí sděleno, že jí šanghajská policie nedovolí opustit zemi. Poté byla dopravena z Kuang-čou do Šanghaje k zadržení a výslechu. Zkušenosti této ženy představují konkrétní důkaz o koordinaci činnosti letištních pracovníků s policejními útvary při sledování a zadržování představitelů politického disentu ...“ ESLP k případu této stěžovatelky konstatoval následující: „Závěr vnitrostátních správních orgánů, že stěžovatelka nebyla hledána čínskými správními orgány, podporují také příslušné mezinárodní zprávy, podle kterých čínské správní orgány využívají výjezdní kontroly na letištích v případě cestujících opouštějících zemi, aby zabránily osobám hledaným správními orgány v cestách do zahraničí, pokud správní orgány takovým osobám již dříve neodmítly vydat cestovní pas (viz odst. 19 a 21 výše).“ K této skutečnosti potvrzující ztížené obstarání pasu a ztížené vycestování z Číny, jedná-li se z pohledu čínských státních orgánů o zájmovou osobu, přistupují další shora již uvedené okolnosti znevěrohodňující azylový příběh žalobkyně, které vedly žalovaného k závěru, že žalobkyni přiměly k odjezdu ze země původu ekonomické důvody.

38. Krajský soud se rovněž ztotožňuje se závěry žalovaného, které se vztahují i k dalším skutečnostem, které se týkají poskytnutí mezinárodní ochrany. Zcela nesporně se v případě žalobkyně nemohlo jednat o důvod o udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, když žalobkyně v průběhu řízení nezmínila žádné konkrétní problémy politického charakteru s čínskými státními orgány, žalobkyně směšuje náboženství s politikou, přičemž jediným uplatněným důvodem žalobkyně k odchodu ze země původu byly údajně obavy z náboženského pronásledování kvůli příslušnosti k náboženské menšině zmíněné církve.
39. V dané věci nebyly splněny ani podmínky pro udělení humanitárního azylu, žalovaný v souladu se skutkovým stavem věci uzavřel, že žalobkyně je dospělou, plně právně způsobilou osobou, schopnou vykonávat zaměstnání a zajistit si tak finanční prostředky pro úhradu svých životních potřeb. Žalovaný správně přihlédl i k tomu, že žalobkyně nemá na území České republiky žádné závazky či vazby na občany ČR nebo osoby, které jsou na ní existenčně závislé, rovněž z hlediska zdravotního stavu nejsou dány nějaké skutečnosti, které by svědčily o potřebě jakékoliv specializované lékařské péče, kterou by nebyla schopna země původu poskytnout, navíc na udělení humanitárního azylu není právní nárok.
40. K posuzování důvodů k udělení doplňkové ochrany (§ 28 zákona o azylu) žalobkyně prostřednictvím zástupce opětovně navrhla další doplnění dokazování týkající se zmíněných materiálů, které měla a které svědčily o pronásledování křesťanů v Číně. Jednalo se zejména o podklady stažené z internetových stránek, kterými žalobkyně argumentovala i v souvislosti s posouzením žádosti o poskytnutí azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. K tomu uvedl žalovaný stejné závěry jako ve vztahu k hodnocení podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b), zcela logicky, neboť se jedná o ta stejná tvrzení a ty stejné materiály předložené žalobkyní a jejím zástupcem), tedy opakovaně uvedl, že v řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany se neposuzuje „obecná situace

konkrétních menšin a jejich postavení v zemi původu žadatele, ale je nutné shledat individuální hrozící nebezpečí vážné újmy pro jeho osobu ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu“ (viz str. 26 druhý odst. žalovaného rozhodnutí). Žalovaný pak zastal stejný názor k námitkám žalobkyně, které se týkaly použití již zmíněné Zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie, včetně jejího návrhu na provedení důkazů rozsudkem Vyššího Britského soudu ze dne 8. 12. 2015. Zároveň žalovaný uvedl podklady, ze kterých vycházel, a to stejným jejich výčtem, jak to učinil při posuzování podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy proto nemohlo být divu, že žalovaný uvedl stejné závěry i ve vztahu k posouzení podmínek pro udělení doplňkové ochrany, neboť vycházel i ze stejných podkladů. Žalovaný pak zaujal stejný názor k hodnocení situace na území Číny z hlediska pronásledování křesťanů, stejně jak to učinil v případě posouzení podmínek pro udělení azylu. Protože krajský soud se s těmito závěry zcela ztotožnil (viz výše), nemá důvod se od těchto závěrů odchýlit, tedy opětovně konstatuje, že v daném případě přece nebylo mezi žalobkyní a žalovaným správním orgánem sporu o tom, že žalovaný nezpochybňuje obecnou problematickou situaci křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně, jak ve vztahu k hodnocení naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany (§ 14a odst. 1 a § 14a odst. 2 zákona o azylu). Pokud však by čínské orgány skutečně a reálně pronásledovaly žalobkyni kvůli její víře, tak čínské orgány a bezpečnostní složky měly po dobu jejího života ve vlasti beze sporu dostatek času, prostoru a právních i mimoprávních prostředků, které by to mohly účinně využít, což se však nikdy nestalo, jak správně zhodnotil žalovaný (viz str. 29 první odst. žalovaného rozhodnutí).

41. Žalovaný pak správně dospěl k závěru, že doplňkovou ochranu lze poskytnout jen v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu v případě, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoliv tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jediné v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat, tyto okolnosti však správní orgán neshledal, s čímž se krajský soud ztotožňuje. Ostatně je výstižný i závěr žalovaného o tom, že když žalobkyně bez problémů vycestovala z Číny, tak se lze důvodně domnívat, že v případě návratu nebude postihována ani z toho důvodu, že se do země původu nevrátila během doby, na kterou měla vydané turistické vízum, zejména když: „Čínskou lidovou republiku ostatně opouštějí každoročně tisíce občanů za účelem turistiky, kdy pouze v ČR jde jen v této oblasti o více než 200 tisíc občanů Číny ročně“ (viz str. 29 odst. třetí žalovaného rozhodnutí). Správně pak žalovaný poukázal na ust. § 19 odst. 2 zákona o azylu, kdy žalovaný ani další správní orgány v České republice neposkytují a nesdělují informace jiným osobám, které by se týkaly žádosti o udělení mezinárodní ochrany, na tom nic nemůže změnit obecná zpráva v médiích, že skupina 60 čínských státních příslušníků žádá o azyl z náboženských důvodů v České republice, když konkrétní údaje ve vztahu k žalobkyni v takové zprávě uvedeny nebyly, ostatně to žalobkyně ani v průběhu řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany a ani v žalobě netvrdila. Žalovaný jde dokonce v ochraně žadatelů o azyl tak daleko, že tyto informace v podobě anonymizovaných rozhodnutí neposkytuje dokonce ani soudům ve věcech jiných žalobců. Je přitom vhodné připomenout, jak uvedl žalovaný, že: „řada článků o předmětné skupině čínských žadatelů v médiích citovala jejich konkrétní právní zástupce nebo žadatele samotné, kteří například

pod upravenou totožností hovořili o svém případě“ (viz str. 30 odst. první žalovaného rozhodnutí).

42. Pokud jde o vyhodnocení zákazu vycestování v případě ozbrojeného konfliktu, souladu případného vycestování žalobkyně s mezinárodními závazky České republiky a azylu či doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny, pak soud odkazuje na závěry žalovaného na str. 30 žalovaného rozhodnutí, když s ohledem na zjištěné skutkové okolnosti věci, osobní poměry žalobkyně (vdaná a bezdětná bez vazeb na osoby v České republice, manžel neúspěšně žádal o azyl) a s ohledem na nevěrohodnost azylového příběhu žalobkyně nejsou dány důvody pro vyslovení překážky vycestování ani pro udělení azylu či doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny. Pokud jde snad o otázku vycestování v případě ozbrojeného konfliktu, pak nebyly splněny podmínky vážné újmy v situacích ozbrojeného konfliktu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, který je totožný s tím, jak tento pojem definuje čl. 15 písm. c) kvalifikační směrnice. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, čj. 5 Azs 28/2008-68 totiž platí, že: „ Pro existenci skutečného nebezpečí vážné újmy zakotvené v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu musí být kumulativně splněny následující podmínky: (1) země původu žadatele o mezinárodní ochranu se nachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu; (2) žadatel o mezinárodní ochranu je civilista; (3) žadatel o mezinárodní ochranu by byl v souvislosti s tímto konfliktem v zemi původu vystaven vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí.“
43. Krajský soud poukazuje na přílehavou soudní judikaturu v otázce posouzení důvodnosti udělení mezinárodní ochrany, kdy platí, že „žadatel o mezinárodní ochranu musí ve své žádosti uvést skutečnosti, z nichž dovozuje, že mu svědčí některý z důvodů pro její udělení“ (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63), a musí rovněž unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby (viz např. rozsudek NSS ze dne 29.5.2009, č. j. 4 Azs 83/2008-69). Žalovaný jako správní orgán však není povinen „uvěřit“ automaticky všem tvrzením žalobkyně a i když dle ustálené judikatury není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí a je tak naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí nebo zpochybňují, tak je „zcela jistě na místě, aby svá tvrzení stěžovatel podložil relevantními a věrohodnými důvody či argumentací, nikoliv pouze s jejím přesvědčením o tom, že se správní orgán mylí.“ (viz rozsudky NSS ze dne 21.12.2005, čj. 6 Azs 235/2004-57 a zejména pak rozsudek NSS ze dne 4.3.2015, č. j. 6 Azs 10/2015-19). Právě žalobkyně však rozhodně žalovanému nepředložila věrohodný a konzistentní azylový příběh, jak se snaží naznačit v žalobě, žalovanému předkládala obecná tvrzení a znalosti o zákrocích proti jiným spoluvěrcům, ve vlastním jejím příběhu se však projevil významné nesrovnalosti, jak např. to, že se policie, která ji měla přijít zatknout, smířila s odpovědí souseda a že ještě téhož večera bez problémů s manželem odjela, ačkoliv do té doby bylo bydliště neustále sledováno.
44. Krajský soud si je vědom toho, že zákon o azylu je v otázce pronásledování nutné vykládat konformně s kvalifikační směrnicí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2008, čj. 2 Azs 45/2008-67, publ. pod č. 1713/2008 Sb. NSS; rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, čj. 3 Azs 48/2008-57), tedy zejména na základě čl. 4 s ohledem na individuální okolnosti každého žadatele. To bylo ve věci žalobkyně učiněno. Definici pronásledování je v kvalifikační směrnici věnován čl. 9: „Akty pronásledování. 1. Za pronásledování ve smyslu čl. 1 odst. A Ženevské úmluvy je považováno jednání, které je a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a). 2. Za pronásledování ve smyslu odstavce 1 mohou být mimo jiné považována tato jednání: a) použití fyzického nebo psychického násilí, včetně sexuálního násilí; b) právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem; c) nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání; d) odepření soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu; e) trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající do doložek o vyloučení uvedených v čl. 12 odst. 2; f) jednání namířená proti osobám určitého pohlaví nebo proti dětem.“ Tedy vždy je třeba posoudit žádost rovněž z hlediska čl. 9 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice, tj. odpovědět na otázku, zda souběh různých opatření je v součtu dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným tomu, který je uveden v čl. 9 odst. 1 písm. a) kvalifikační směrnice.

45. Souběh různých opatření, která sama o sobě nestačí k naplnění definice pronásledování, nicméně ve svém součtu dosahují intenzity pronásledování, se označují jako „pronásledování na kumulativním základě“ (k „pronásledování na kumulativním základě“ viz rozsudek NSS ze dne 19. 9. 2007, čj. 1 Azs 40/2007-129; či rozsudek ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS). V dané věci je však krajský soud toho názoru, že u žalobkyně se nejednalo o pronásledování na kumulativním základě, neboť azylový příběh žalobkyně nebyl věrohodný. Jako zásadní v podstatě žalobkyně uvedla údajnou jedinou snahu policistů zkontaktovat ji v jejím bytě, kteří se však měli smířit s tím, že žalobkyně neotevřela a následně se jí ještě téhož večera podařilo zcela bez problémů odjet autem pryč. Stejně tak žalobkyně neuvedla žádná zcela konkrétní opatření, která proti ní měly čínské orgány používat. Výpověď žalobkyně byla obecná, s odkazy na jiné spoluvěrcy. Žádné skutečně konkrétní projevy čínských orgánů namířené jednoznačně proti její osobě žalobkyně neuvedla, jednalo se o její pocity z údajného pronásledování. Ve věci žalobkyně proto nelze s přiměřenou pravděpodobností předpokládat, že byla vystavena negativnímu jednání čínských orgánů, které by snad svou soustavností nahradilo jeho intenzitu (např. opakované návštěvy v zaměstnání v kombinaci s domovní prohlídkou a špatným zacházením v době svévolného, byť krátkodobého zadržení - viz rozsudek NSS ze dne 3. 8. 2008, čj. 2 Azs 45/2008-67, č. 1713/2008 Sb. NSS).
46. Pokud jde o azylově relevantní menšiny, pak je třeba připomenout, že Nejvyšší správní soud ve své judikatuře explicitně rozlišuje mezi anonymními sympatizanty, řadovými členy, méně prominentními členy a prominentními členy hnutí, přičemž u každé kategorie členů hnutí existuje jiná míra rizika jejich pronásledování (viz rozsudek NSS ze dne 30. 9.

2008, čj. 5 Azs 66/2008-70; ze dne 26. 3. 2008, čj. 2 Azs 71/2006-82 - k členům hnutí MASSOB v Nigérii). Podle rozsudku NSS ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70: „V prvé řadě platí, že žadatel o mezinárodní ochranu pro účely § 12 písm. b) zákona o azylu nemusí dokazovat, že je ve větším ohrožení než kdokoli jiný v jeho azylově relevantní skupině, pokud je tato skupina jako celek terčem pronásledování.(...)Výše uvedený dílčí závěr ale neznamená, že pokud většině členů azylově relevantní skupiny (v projednávané kauze příznivců tzv. čistého islámu) pronásledování nehrozí, nehrozí automaticky pronásledování ani žadateli o mezinárodní ochranu, který v této skupině zastává význačné postavení (v projednávané věci funkci imáma).“

47. V dané věci přitom z podkladů shromážděných žalovaným nevyplynul ten závěr, že by skupina čínských křesťanů, případně stoupenců Církve Všemohoucího Boha byla jako celek terčem pronásledování, tedy že by byl pronásledování vystaven každý člen církve, a už vůbec ne okolnost, že by žalobkyně zastávala nějaké významnější místo v hierarchii této církve. U žalobkyně se jedná se o běžného řadového člena hnutí, jehož postavení lze srovnávat s anonymním sympatizantem. Jakkoli tedy příslušnost k církvi může být v Číně důvodem k zatčení v konkrétním případě, u řadového člena hnutí (až 3 či 4 miliony osob) zatčení z tohoto důvodu nelze považovat za přiměřeně pravděpodobné. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany nelze bez dalšího odvozovat od jiné osoby (viz rozhodnutí NSS ze dne 8. 3. 2006, č. j. 3 Azs 23/2006-40, č. j. 4 Azs 332/2005 – 80, ze dne 22. 3. 2007, č. j. 2 Azs 126/2006 – 89, ze dne 26. 4. 2007, č. j. 7 Azs 12/2007 – 67, ze dne 21. 5. 2009, č. j. 5 Azs 19/2009 – 91, ze dne 19. 3. 2010, č. j. 2 Azs 7/2010 – 100, bod 16, či ze dne 16. 12. 2015, č. j. 3 Azs 108/2015 – 49). V tomto ohledu odkazuje soud rovněž na přílehlavý právní názor vyslovený v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 10. 12. 2018, č. j. 50 Az 2/2018 – 144 (37): „Dále je třeba zdůraznit, že je obecně uznáváno, že ne každé omezení způsobu, jakým je víra praktikována, lze považovat za azylově relevantní pronásledování. Zatímco omezení náboženské činnosti „v jádru“ (core) povede k závěru o pronásledování, omezení činnosti „na okraji“ (margin) za pronásledování považovat nelze. Jinými slovy řečeno: lze akceptovat požadavek na utajení jistých náboženských praktik, není-li tím dotčeno samotné jádro práva, které je chráněno Úmluvou o uprchlících a zákonem o azylu, což v projednávané věci zjevně není, neboť CVB patří mezi tzv. domácí církve, absentují u ní svátosti a uctívání, proto nepochybně členové CVB mohou praktikovat víru bez toho, aby na sebe upoutali (z jejich pohledu) nežádoucí pozornost čínských státních orgánů. Ostatně víra je především věcí vnitřního přesvědčení a prožitku, a proto křesťané obvykle nemají potřebu ostentativně prezentovat svou religiozitu [lze připomenout Ježíšova slova: „Když se modlíte, nebudete jako pokrytci; protože ti se rádi modlí, když stojí v synagógách a na rozích širokých cest, aby je lidé viděli. Vpravdě vám říkám: Mají svou plnou odměnu.“ (Mat. 6:5)].“
48. Tedy to, že žalobkyně praktikuje svoji víru v utajení, ještě nenaplnuje intenzitu pronásledování podle zákona o azylu ani s přihlédnutím k čl. 9 kvalifikační směrnice. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že důkazní standard „přiměřené pravděpodobnosti“ se aplikuje nejen v rámci celkové úvahy o pravděpodobnosti pronásledování, ale nutně i na posouzení věrohodnosti jednotlivých dílčích tvrzení žadatele o azyl, která jsou posléze podkladem této celkové úvahy (rovněž viz rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs

66/2008 - 70). To znamená, že pokud je přiměřeně pravděpodobné, že daná událost proběhla tak, jak tvrdí žadatel o azyl, žalovaný musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. V dané věci však, jak již mnohokrát uvedeno, byl azylový příběh žalobkyně vyhodnocen jako nevěrohodný.

49. Pokud žalobkyně bez bližší specifikace tvrdila, že rozhodnutí neobsahuje veškeré náležitosti, pak soud odpovídá tak, že veškeré náležitosti ve smyslu § 68 správního řádu (výrok, odůvodnění, poučení) obsahuje. Dle názoru krajského soudu se žalovaný věci pečlivě zabýval, žádost žalobkyně posoudil individuálně na pozadí dostatečných podkladů o zemi původu. Pro úplnost soud doplňuje, že právo azylu nelze považovat za právo nárokové. Listina základních práv a svobod ani mezinárodní smlouvy o lidských právech, jimiž je Česká republika vázána, nezaručují, že právo azylu musí být žadateli poskytnuto (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2007, sp. zn. IV. ÚS 553/06, N 17/44 SbNU 217, či usnesení ze dne 27. 6. 2017, sp. zn. III. ÚS 1905/17). To samozřejmě platí i o azylu humanitárním či o doplňkové ochraně (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2002, sp. zn. IV. ÚS 532/02, či usnesení ze dne 12. 12. 2017, sp. zn. I. ÚS 2824/17, ze dne 20. 4. 2015, sp. zn. IV. ÚS 3608/14, ze dne 15. 3. 2004, sp. zn. IV. ÚS 12/04). Institut azylu lze udělit pouze pro pronásledování v zemi původu ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu), a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoliv problémů (např. osobních, rodinných či ekonomických) v zemi původu. K udělení azylu lze přistoupit pouze v omezeném počtu případů a při splnění zákonem stanovených podmínek (viz např. usnesení NSS ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 Azs 89/2018 – 37, bod 9, ze dne 25. 7. 2018, č. j. 2 Azs 41/2018 – 39, bod 7, ze dne 29. 3. 2018, 9 Azs 397/2017 – 66, bod 27, ze dne 25. 1. 2018, č. j. 2 Azs 356/2017 – 39, bod 10, a řadu dalších). Pouhá skutečnost, že žadatel o azyl pochází ze země, která je výše uvedeným způsobem problematická, nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu (viz rozsudek NSS ze dne 21. 7. 2005 ve věci sp. zn. 3 Azs 303/2004).
50. Institut azylu neslouží k legalizaci pobytu, resp. snaha o legalizaci pobytu není azylově relevantním důvodem, k tomu slouží pobytové instituty podle zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změnách některých zákonů (viz např. rozsudek NSS ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, usnesení NSS ze dne 30. 8. 2018, č. j. 9 Azs 150/2018 – 28, bod 21).
51. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud uzavřel, že žaloba nebyla důvodná a proto ji musel zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
52. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšná žalobkyně neměla právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 19. prosince 2018

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně